

Arrest

nr. 128 615 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khamroba gelegen in het district Hisa-e-Duwum Kohistan in de provincie Kapisa. U bent een soennitische Tadjiek. Toen de taliban aan de macht kwamen verhuisde u omwille van veiligheidsredenen met uw familie naar Peshawar te Pakistan. Jullie keerden terug naar Khamroba toen de situatie opnieuw beter werd. U ging tot de zevende graad naar school in uw district. Op het einde van het jaar 1389 (omgezet naar de westerse kalender begin 2011) begon u als chauffeur te werken voor het veiligheidsbedrijf 'HART security company' in Kabul-stad. Voor uw vertrek uit Afghanistan ging u op verlof naar uw

thuisregio. U besloot de volgende dag terug te keren naar uw werk in Kabul. Op dat moment werd uw auto door vier onbekende mannen tegengehouden, vermoedelijk taliban. Één van hen nam plaats naast u in de wagen en vertelde dat hij alles over u en uw werk voor het bedrijf en de buitenlanders wist. Ze vroegen uw hulp in hun strijd tegen de buitenlanders. U zouden ze niets doen. U zei hen dat de buitenlanders jullie land dienden en wegen aanlegden. Ze werden kwaad en wilden u slaan, maar plots begonnen ze wat zachter tegen u te praten. Ze zeiden opnieuw dat ze u geen kwaad wilden doen. Ze wilden enkel samenwerken. Ze stelden voor om bommen met u mee te geven in uw voertuig. U zei dat het niet mogelijk was omdat uw voertuig steeds gecontroleerd werd bij het binnenrijden. Hun tweede voorstel was dat de auto waarin u buitenlanders vervoerde tijdens één van de ritten een andere weg zou inslaan zodat u de buitenlanders naar hen kon brengen. Ook dat was volgens u niet mogelijk. De buitenlanders hadden bodyguards bij zich in de auto. Zij zouden beginnen schieten als u afweek van de route. De vier mannen vroegen u wanneer u zou terugkeren naar Kapisa zodat jullie een overeenkomst konden sluiten. Zij zouden u geld aanbieden in ruil voor samenwerking. U zou een week later opnieuw op verlof gaan, zei u. Als u weigerde, zouden ze u opsporen en straffen. Na dit gesprek ging u naar uw werk in Kabul. U belde onderweg uw vader op en vertelde hem wat u overkomen was. Uw vader raadde u aan niet meer naar huis te komen omdat uw leven in gevaar was. U bleef in Kabul. Uw vader ging een week na dit voorval naar de moskee om te bidden. Hij werd tegengehouden door enkele mannen die vragen over u stelden. Ze vroegen waarom u nog niet thuis was. Uw vader zei hen dat u misschien nog een shift had of er problemen waren op het werk, maar een week later wel zou komen. Deze mannen hadden het ook over de buitenlanders tegen uw vader en dat u met hen moest samenwerken. Uw vader belde u nadien op en legde u uit wat hem overkomen was. Hij zei dat uw leven in gevaar was en dat u niet langer in Afghanistan kon blijven. U besloot om op 23 saratan 1392 (omgezet naar de westerse kalender 21 juli 2013) Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer drie maanden en 15 dagen kwam u in België aan op 17 oktober 2013 waar u een dag later asiel aanvraag.

Uw twee broers Aminullah (OV n° 5.008.595) en Rahmatullah (5.946.611) verblijven al jarenlang in België en hebben intussen de Belgische nationaliteit verworven of een andere legaal statuut. Aminullah diende hier een eerste asielaanvraag in op 11 september 2000 uit vrees voor rekrutering door Hezb-e-Islami en de taliban en werd later geregulariseerd. Rahmatullah diende een eerste asielaanvraag in op 23 april 2007, wegens problemen met de taliban en de geheime politie in Afghanistan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, kopie van uw contract bij HART en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

U bent er na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk problemen te moeten vrezen met de taliban wegens uw werk als chauffeur voor een 'security' bedrijf.

Aan de basis van uw problemen met de taliban liggen uw werkzaamheden als chauffeur voor het veiligheidsbedrijf 'HART'. U beweerde Afghanistan te hebben verlaten omwille van deze problemen omdat u voor uw leven vreesde. Er kunnen echter ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw profiel als chauffeur voor dergelijk bedrijf. U startte bij HART eind 1389 (begin 2010), maar u wist niet meer in welke maand u begon te werken. U kreeg uw job via een verwante die verantwoordelijk was voor het transport. Wie verantwoordelijk was voor de rekrutering van nieuw personeel wist u echter niet (CGVS, p. 6). Of ze een onderzoek naar u deden alvorens u werd aangeworven, wist u ook niet. U tekende slechts een contract met bepaalde voorwaarden waaraan u moest voldoen (CGVS, p. 6, 7).

Over Hart zelf, het bedrijf waarvoor u volgens uw verklaringen ongeveer twee jaar werkte, wist u niet erg veel. U wist waar uw kantoor en het hoofdkantoor gevestigd waren, maar of het elders in Afghanistan kantoren had, kon u niet bevestigen (CGVS, p. 7, 8). U wist niet of het een internationale organisatie was waar u voor werkte (CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd werd wat HART precies deed in Afghanistan, kon u slechts vertellen dat het een veiligheidsbedrijf was. Welke andere opdrachten of werken zij uitvoerden wist u niet. U verwees naar verschillende secties van het bedrijf die elk hun eigen functie hadden. U kende de naam van uw eigen sectie niet meer. Evenmin kon u één van de andere

secties benoemen (CGVS, p. 8). U verklaarde wel dat HART samenwerkte met de Amerikaanse ambassade en bouwbedrijven. Eén van die bedrijven was LBG. U wist echter niet waarvoor deze afkorting stond of welke projecten dit bedrijf had (CGVS, p. 8). Het is opmerkelijk dat u hierover zelfs geen begin van informatie kon geven aangezien u zelf verklaarde dat u Amerikanen naar LBG vervoerde (CGVS, p. 8). Of uw bedrijf nog andere functies en activiteiten had in Afghanistan behalve een veilig transport verzekeren voor buitenlanders wist u niet. U beweerde niet te weten wat het andere personeel zoal deed in het bedrijf (CGVS, p. 8). U zou naast het vervoer in Kabul, ook af en toe naar Takhar en Badakhshan gereden hebben met buitenlanders. U bracht ze naar hun basissen daar. U kende echter geen van deze basissen bij naam. Nochtans zou u zelf af en toe in de basissen verbleven hebben (CGVS, p. 9, 12). Ook over de buitenlanders die u vervoerde kon u weinig tot geen informatie naar voren brengen. U noemde een zekere Mike en John en enkele van hun veiligheidsagenten uit Nepal. Over hun posities of (militaire) rangen wist u niets (CGVS, p. 9, 11).

U zou buitenlanders vervoerd hebben naar verschillende locaties in Kabul, Takhar en Badakhshan. U kon zich slechts één enkel incident of voorval herinneren dat plaatsvond tijdens de meer dan twee jaar dat u er werkte. U stelde dat het departement op de hoogte werd gesteld van een incident en dat zij een helikopter stuurden met hulp. U wist niet meer wanneer dit voorviel of wie deze helikopter stuurde (CGVS, p. 11, 12). Of uw collega's ooit geconfronteerd werden met explosies of aanvallen op hun voertuigen wist u niet omdat ze het niet met u bespraken, zo beweerde u. U stelde dan dat het tijdens uw dienstjaren nooit voorviel (CGVS, p. 10). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wat jullie als chauffeurs moesten doen in geval één van jullie auto's werd aangevallen, kon u hierover maar weinig toelichting geven. U stelde dat jullie instructies kregen van de eerste auto via een radio. In feite wist u niet wat er moest gebeuren in dergelijke crisissituaties. U verwees naar de Nepalese veiligheidsagenten die alles moesten doen. Het is vreemd dat u zelfs geen begin van informatie kon geven over dergelijke gebeurtenissen, te meer voertuigen met buitenlanders een doelwit zijn in Afghanistan van de taliban die deze regelmatig aanvallen of dat proberen. Dat u dan geen enkel idee hebt wat er op zo'n moment dient te gebeuren is vreemd. U wist niet wat er moest gebeuren indien er mensen van uw konvooi gewond raakten of auto's vernield werden. U stelde wel dat jullie naar het departement moesten bellen als een auto in panne was of schade had. Welk departement jullie dan verwittigden wist u echter niet (CGVS, p. 11). U zou gezien uw functie toch moeten weten wat de eerste stappen zijn die u moet ondernemen als u wordt aangevallen, te meer u mee verantwoordelijk was voor de veiligheid van buitenlanders. Dat u2 hierin dan nooit enige opleiding of training zou hebben gekregen, is zeer opmerkelijk (CGVS, p. 9). Dat u doorheen het hele gehoor maar zo weinig informatie kon geven over uw eigen werk is uitermate vreemd. U slaagde er niet in om ook maar ergens concrete informatie naar voren brengen waardoor uw profiel als chauffeur bij dergelijk veiligheidsbedrijf niet aannemelijk is. Hierdoor kan ook aan uw voorgestelde problemen met onbekende mannen, mogelijk taliban, maar weinig geloof gehecht worden.

Dat ook aan uw asielaanvraag op zich verder geen geloof kan worden gehecht is ook uit uw verklaringen gebleken. U werkte reeds twee jaar in Kabul als chauffeur voor HART alvorens u een eerste keer problemen ondervond. U wist niet hoe de taliban plots te weten waren gekomen wat u deed van werk (CGVS, p. 13). U wist niet via wie of hoe zij al deze informatie over u te weten waren gekomen (CGVS, p. 14). U kende geen van de vier mannen die u plots tegenhielden onderweg van uw huis naar uw werk. U zag hen de eerste keer en kende hen niet. U wist geen namen of van waar zij afkomstig waren. U wist niet wie zij waren of tot welke groepering zij behoorden. Of het taliban waren wist u eigenlijk niet met zekerheid. U dacht van wel aan hun kledij en gezichten te zien (CGVS, p. 14). U kende zelf geen enkele actieve talibanstrijder of één van hun spionnen uit uw regio (CGVS, p. 16). U beweerde nog dat zij misschien op bepaalde plaatsen erg machtig waren, maar u wist niet op welke plaatsen. U verwees naar de zes districten in Kapisa, maar of deze mannen van één van die districten afkomstig waren, is u onbekend (CGVS, p. 17, 18). U had verder geen idee waarom deze mannen u, een eenvoudige chauffeur, uitgekozen hadden om met hen samen te werken. U verwees in dit verband naar een incident met een zekere Reza, ook een chauffeur, die voor buitenlanders werkte. U wist echter niet voor wie of welke organisatie of bedrijf Reza werkte, maar u hoorde dit incident gewoon op het nieuws (CGVS, p. 14).

De vier mannen deden u twee voorstellen. Op beide voorstellen zou u gezegd hebben dat het niet mogelijk was. Zij lieten u hierop met rust en gaven u een week de tijd om erover na te denken. Waarom zij u nog de tijd gaven nadat u reeds vertelde dat hun voorstellen niet haalbaar waren, wist u niet (CGVS, p. 14, 15). U keerde echter niet terug naar uw regio na die week en zag die mannen niet meer terug. Uw vader werd wel tegengehouden met de vraag waar u gebleven was. Wie deze personen waren, wist u niet. Uw vader kende hen blijkbaar ook niet (CGVS, p. 16). Ze vroegen naar u

en zeiden uw vader dat u met hen moest samenwerken. Uw vader vertelde hen dat u de week nadien naar huis zou komen. Hierop gingen ze blijkbaar gewoon weg. U gevraagd wat er een week later gebeurde toen u opnieuw niet terugkeerde, stelde u dat zij bij u thuis langskwamen met dezelfde vraag. Hoe deze mannen uw vaders woonplaats kenden, wist u niet (CGVS, p. 16). Ze zeiden hierbij nog dat ze u overal zouden vinden. Verder gebeurde er niets. Of het telkens om dezelfde personen ging die uw vader opzochten, wist u ook niet (CGVS, p. 16). Hoewel u niet wist of zij u ook daadwerkelijk in Kabul kwamen zoeken, stelde u vreemd genoeg toch dat het voor u onmogelijk was om in Kabul te blijven gezien u gezocht werd door hen (CGVS, p. 16, 17). U dacht dat uw eigen familieleden misschien wel informatie over u hadden doorgegeven waardoor u nergens veilig was, ook niet in Kabul (CGVS, p. 17). Het is ook erg vreemd dat u verklaarde dat u de enige van de 32 chauffeurs was die met dergelijke problemen geconfronteerd werd. Volgens u was dit te wijten aan het feit dat u zich verplaatste van Kabul naar andere provincies in tegenstelling tot uw andere collega's die allemaal in Kabul zouden gebleven zijn (CGVS, p. 17). Ook dit strookt niet met uw eerdere verklaringen waarin u stelde dat HART bij een opdracht steeds een viertal auto's uitstuurde naar andere regio's. U was dan blijkbaar toch niet de enige die zich verplaatste (CGVS, p. 10, 17). Door uw bewering over de chauffeurs in Kabul stelde u in feite eveneens dat mensen met dezelfde functie die in Kabul bleven geen gevaar liepen. Waarom u dan ook niet in Kabul kon blijven net als uw collega's, is niet duidelijk.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. De door u voorgelegde taskara is slechts een bewijs van uw identiteit, maar voegt verder niets toe aan uw asielrelaas. Verder legde u nog een kleurenkopie van uw contract met HART voor. Dit is het enige document dat u nog bezit over uw werk. U beweerde zelf dat het om een origineel document gaat, wat niet het geval is (CGVS p. 12). (Kleuren)kopies zijn echter onderhevig aan allerlei knip- en plakwerk waardoor de waarde hiervan relatief is. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Andere documenten zoals foto's kon u niet verkrijgen omdat uw vader alles wat ook maar naar u en uw werk verwees vernietigde (CGVS, p. 12). Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De bewijswaarde ervan is dan ook relatief. Hierbij dient nog te worden vermeld dat deze documenten slechts waarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Tot slot dient nog te worden vermeld dat twee van uw broers in België verblijven en dat zij beiden een eigen asielaanvraag hebben ingediend, op basis van hun eigen asielmotieven, maar dat zij in tegenstelling tot wat u (althans over één van hen) initieel op DVZ beweerde niet erkend werden als vluchteling (zie DVZ Verklaring vraag 20). Zo vroeg uw broer Aminullah al op 11 september 2000 asiel aan uit vrees te worden gerekruteerd door de taliban of de mujaheddingroepering Hezb-e-Islami. Na een weigeringsbeslissing te hebben ontvangen van de asielinstanties werd zijn verblijf hier sindsdien geregulariseerd. Uw broer Rahmatullah diende los daarvan op 23 april 2007 ook een asielaanvraag in, na problemen te hebben gekregen met de taliban en de geheime politie wegens het verbergen van verboden materiaal, en een weigering om in te gaan op samenwerking met de taliban. Uiteindelijk zou deze broer ook een legaal statuut hebben verkregen, zo beweerde u. Nergens blijkt uit uw asielrelaas dat u omwille van hun asielmotieven zelf problemen heeft gekend in Afghanistan, dat u overigens pas jaren na hun vertrek zelf hebt verlaten (CGVS p. 4-5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Duwum Kohistan van de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de situatie in Kapisa erg verschillend is tussen de noordelijke en de zuidelijke districten. Uit de informatie blijkt dat in die zuidelijke districten wel sprake is van hevige AGE- en ANSF-activiteit, waarbij ook geregeld burgers het slachtoffer worden. In de noordelijke districten is van dergelijke activiteit amper sprake. Voor Hisa-i-Duwum Kohistan wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van een beperkt aantal incidenten, waarbij voornamelijk veiligheidsdiensten of overheidsfunctionarissen het doelwit waren. Op basis daarvan kan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Hisa-i-Duwum Kohistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Hisa-i-Duwum Kohistan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betwist de beoordeling van het begrip "binnenlands gewapend conflict" en verwijst daarbij naar het arrest nummer C-285/12 van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 stelt het begrip "binnenlands gewapend conflict" moet worden begrepen als gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de staat bevechten.

Hij voert daarbij aan, in een eerste onderdeel, dat de beoordeling dat hij geen vervolging vreest wegens zijn werk als chauffeur bij een veiligheidsbedrijf steunt op kleine niet pertinente feiten. Hij voert aan dat hij als chauffeur eerder in zijn auto zat dan in het bedrijf was. Derhalve is hij niet op de hoogte van dergelijke feiten. Hij voert aan dat geen vragen werden gesteld over zijn project. Aangezien het bedrijf zelf karig was met informatie, is het normaal dat hij de activiteiten van het bedrijf niet kende. Daarnaast wijst hij op concentratieproblemen. Hij vermoedt dat de aanval op hem een willekeurige aanval was en wijst erop dat het door hem voorgelegde contract wel degelijk een origineel contract was.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie niet zorgvuldig tewerk werd gegaan. Hij voert aan dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Duwum Kohistan van de provincie Kapisa beperkt is en dat er geen garantie is dat verzoeker niet zou worden blootgesteld aan willekeurig geweld. Hij meent ook dat van hem niet redelijkerwijs kan worden verwacht zich in een ander deel van zijn land te vestigen. Daarbij wijst hij naar de algemene gewelddadige situatie vandaag. Verder verwijst hij naar het feit dat hij zich in de leeftijdscategorie situeert van jongeren die de leeftijd bezitten om te vechten.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 13 maart 2014 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk is, op grond van de volgende motieven:

- (i) aan de basis van zijn problemen met de taliban liggen verzoekers werkzaamheden als chauffeur voor het veiligheidsbedrijf 'HART'. Hij beweerde Afghanistan te hebben verlaten omwille van deze problemen omdat hij voor zijn leven vreesde. Er kunnen echter ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn profiel als chauffeur voor een dergelijk bedrijf. Hij startte bij HART eind 1389 (begin 2010), maar weet niet meer in welke maand hij begon te werken. Hij kreeg zijn job via een verwante die verantwoordelijk was voor het transport. Wie verantwoordelijk was voor de rekrutering van nieuw personeel wist hij echter niet. Of ze een onderzoek naar hem deden alvorens hij werd aangeworven, wist hij evenmin. Hij tekende slechts een contract met bepaalde voorwaarden waaraan hij moest voldoen;
- (ii) over HART, het bedrijf waarvoor hij volgens zijn verklaringen ongeveer twee jaar werkte, wist hij niet erg veel. Hij wist waar zijn kantoor en het hoofdkantoor gevestigd waren, maar of het elders in Afghanistan kantoren had, kon hij niet bevestigen. Hij wist niet of het een internationale organisatie was waar hij voor werkte. Gevraagd werd wat HART precies deed in Afghanistan, kon hij slechts vertellen dat het een veiligheidsbedrijf was. Welke andere opdrachten of werken zij uitvoerden wist hij niet. Hij verwees naar verschillende secties van het bedrijf die elk hun eigen functie hadden. Hij kende de naam van zijn eigen sectie niet meer. Evenmin kon hij één van de andere secties benoemen. Hij verklaarde wel dat HART samenwerkte met de Amerikaanse ambassade en bouwbedrijven. Eén van die bedrijven was LBG. Hij wist echter niet waarvoor deze afkorting stond of welke projecten dit bedrijf had. Het is opmerkelijk dat hij hierover zelfs geen begin van informatie kon geven aangezien hij zelf verklaarde dat hij Amerikanen naar LBG vervoerde. Of zijn bedrijf nog andere functies en activiteiten had in Afghanistan behalve een veilig transport verzekeren voor buitenlanders wist hij niet. Hij beweerde niet te weten wat het andere personeel zoal deed in het bedrijf. Hij zou naast het vervoer in Kabul, ook af en toe naar Takhar en Badakhshan gereden hebben met buitenlanders. Hij bracht ze naar hun basissen daar. Hij kende echter geen van deze basissen bij naam. Nochtans zou hij zelf af en toe in de basissen verbleven hebben. Ook over de buitenlanders die hij vervoerde kon hij weinig tot geen informatie naar voren brengen. Hij noemde een zekere Mike en John en enkele van hun veiligheidsagenten uit Nepal. Over hun posities of (militaire) rangen wist hij niets;
- (iii) verzoeker zou buitenlanders vervoerd hebben naar verschillende locaties in Kabul, Takhar en Badakhshan. Hij kon zich slechts één enkel incident of voorval herinneren dat plaatsvond tijdens de meer dan twee jaar dat hij er werkte. Hij stelde dat het departement op de hoogte werd gesteld van een incident en dat zij een helikopter stuurden met hulp. Hij wist niet meer wanneer dit voorviel of wie deze helikopter stuurde. Of zijn collega's ooit geconfronteerd werden met explosies of aanvallen

op hun voertuigen wist hij niet omdat ze het niet met hem bespraken, zo beweerde hij. Hij stelde dan dat het tijdens zijn dienstjaren nooit voorviel. Gevraagd naar wat zij als chauffeurs moesten doen in geval één van hun auto's werd aangevallen, kon verzoeker hierover maar weinig toelichting geven. Hij stelde dat zij instructies kregen van de eerste auto via een radio. In feite wist hij niet wat er moest gebeuren in dergelijke crisissituaties. Hij verwees naar de Nepalese veiligheidsagenten die alles moesten doen. Het is vreemd dat hij zelfs geen begin van informatie kon geven over dergelijke gebeurtenissen, te meer voertuigen met buitenlanders een doelwit zijn van de taliban die deze regelmatig aanvallen of dat proberen. Dat hij dan geen enkel idee heeft wat er op zo'n moment dient te gebeuren is vreemd. Hij wist niet wat er moest gebeuren indien er mensen van zijn konvooi gewond raakten of auto's vernield werden. Hij stelde wel dat zij naar het departement moesten bellen als een auto in panne was of schade had. Welk departement zij dan verwittigden wist hij echter niet. Hij zou gezien zijn functie toch moeten weten wat de eerste stappen zijn die hij moet ondernemen als hij wordt aangevallen, te meer nu hij mee verantwoordelijk was voor de veiligheid van buitenlanders. Dat hij hierin dan nooit enige opleiding of training zou hebben gekregen, is zeer opmerkelijk. Dat hij doorheen het hele gehoor maar zo weinig informatie kon geven over zijn eigen werk is uitermate vreemd. Hij slaagde er niet in om ook maar ergens concrete informatie naar voor te brengen waardoor zijn profiel als chauffeur bij dergelijk veiligheidsbedrijf niet aannemelijk is. Hierdoor kan ook aan de voorgestelde problemen met onbekende mannen, mogelijk taliban, maar weinig geloof gehecht worden;

- (iv) aan zijn verdere verklaringen over zijn asielrelaas kan verder geen geloof worden gehecht. Hij werkte reeds twee jaar in Kabul als chauffeur voor HART alvorens hij een eerste keer problemen ondervond. Hij wist niet hoe de taliban plots te weten waren gekomen wat hij deed van werk. Hij wist niet via wie of hoe zij al deze informatie over hem te weten waren gekomen. Hij kende geen van de vier mannen die hem plots tegenhielden onderweg van zijn huis naar zijn werk. Hij zag hen de eerste keer en kende hen niet. Hij wist geen namen of van waar zij afkomstig waren. Hij wist niet wie zij waren of tot welke groepering zij behoorden. Of het taliban waren wist hij eigenlijk niet met zekerheid. Hij dacht van wel aan hun kledij en gezichten te zien. Hij kende zelf geen enkele actieve talibanstrijder of één van hun spionnen uit zijn regio. Hij beweerde nog dat zij misschien op bepaalde plaatsen erg machtig waren, maar wist niet op welke plaatsen. Hij verwees naar de zes districten in Kapisa, maar of deze mannen van één van die districten afkomstig waren, is hem onbekend. Hij had verder geen idee waarom deze mannen hem, een eenvoudige chauffeur, uitgekozen hadden om met hen samen te werken. Hij verwees in dit verband naar een incident met een zekere Reza, ook een chauffeur, die voor buitenlanders werkte. Hij wist echter niet voor wie of welke organisatie of bedrijf Reza werkte, maar hoorde dit incident gewoon op het nieuws;
- (v) de vier mannen deden hem twee voorstellen. Op beide voorstellen zou hij gezegd hebben dat het niet mogelijk was. Zij lieten hem hierop met rust en gaven hem een week bedenktijd. Waarom zij hem nog de tijd gaven nadat hij reeds vertelde dat hun voorstellen niet haalbaar waren, kan hij niet verklaren. Hij keerde echter niet terug naar zijn regio na die week en zag die mannen niet meer terug. Zijn vader werd wel tegengehouden met de vraag waar hij gebleven was. Wie deze personen waren, wist hij niet. Zijn vader kende hen blijkbaar ook niet. Ze vroegen naar hem en zeiden zijn vader dat hij met hen moest samenwerken. Zijn vader vertelde hen dat hij de week nadien naar huis zou komen. Hierop gingen ze blijkbaar gewoon weg. Gevraagd wat er een week later gebeurde toen hij opnieuw niet terugkeerde, stelde hij dat zij bij hem thuis langskwamen met dezelfde vraag. Hoe deze mannen zijn vaders woonplaats kenden, wist hij niet. Ze zeiden hierbij nog dat ze hem overal zouden vinden. Verder gebeurde er niets. Of het telkens om dezelfde personen ging die zijn vader opzochten, wist hij ook niet. Hoewel hij niet wist of zij hem ook daadwerkelijk in Kabul kwamen zoeken, stelde hij vreemd genoeg toch dat het voor hem onmogelijk was om in Kabul te blijven gezien hij gezocht werd door hen. Hij dacht dat zijn eigen familieleden misschien wel informatie over hem hadden doorgegeven waardoor hij nergens veilig was, ook niet in Kabul. Het is ook erg vreemd dat hij verklaarde dat hij de enige van de 32 chauffeurs was die met dergelijke problemen geconfronteerd werd. Volgens hem was dit te wijten aan het feit dat hij zich verplaatste van Kabul naar andere provincies in tegenstelling tot zijn andere collega's die allemaal in Kabul zouden gebleven zijn. Ook dit strookt niet met zijn eerdere verklaringen waarin hij stelde dat HART bij een opdracht steeds een viertal auto's uitstuurde naar andere regio's. Hij was dan blijkbaar toch niet de enige die zich verplaatste. Door zijn bewering over de chauffeurs in Kabul stelde hij in feite eveneens dat mensen met dezelfde functie die in Kabul bleven geen gevaar liepen. Waarom hij dan ook niet in Kabul kon blijven net als zijn collega's, is niet duidelijk;
- (vi) de voorgelegde taskara is slechts een bewijs van verzoekers identiteit, maar voegt verder niets toe aan het asielrelaas. Verder legde hij nog een kleurenkopie van zijn contract met HART voor. Dit is het enige document dat hij nog bezit over zijn werk. Hij beweerde zelf dat het om een origineel document gaat, wat niet het geval is. (Kleuren)kopies zijn echter onderhevig aan allerlei knip- en

plakwerk waardoor de waarde hiervan relatief is. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Andere documenten zoals foto's kon hij niet verkrijgen omdat zijn vader alles wat ook maar naar verzoeker en zijn werk verwees vernietigde. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De bewijswaarde ervan is dan ook relatief. Hierbij dient nog te worden vermeld dat deze documenten slechts waarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is;

- (vii) twee van verzoekers broers verblijven in België en zij hebben beiden een eigen asielaanvraag ingediend, op basis van hun eigen asielmotieven, maar werden in tegenstelling tot wat hij (althans over één van hen) initieel op DVZ beweerde niet erkend als vluchteling (zie DVZ Verklaring vraag 20). Zo vroeg verzoekers broer Aminullah al op 11 september 2000 asiel aan uit vrees te worden gerekruteerd door de taliban of de mujaheddingroepering Hezb-e-Islami. Na een weigeringsbeslissing te hebben ontvangen van de asielinstanties werd zijn verblijf hier sindsdien geregulariseerd. Zijn broer Rahmatullah diende los daarvan op 23 april 2007 ook een asielaanvraag in, na problemen te hebben gekregen met de taliban en de geheime politie wegens het verbergen van verboden materiaal, en een weigering om in te gaan op samenwerking met de taliban. Verzoeker beweert dat deze broer ook een legaal statuut heeft verkregen. Nergens uit verzoekers asielrelaas blijkt dat hij omwille van hun asielmotieven zelf problemen heeft gekend in Afghanistan, dat hij pas jaren na hun vertrek zelf heeft verlaten.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij slechts chauffeur was voor het veiligheidsbedrijf en dat het aldus niet noodzakelijk was dat hij alle informatie zou kennen. Het veiligheidsbedrijf zou karig hebben omgesprongen met informatie die niet rechtstreeks betrekking had op zijn functie.

De Raad stelt echter vast dat de onwetendheden niet enkel betrekking hebben op verzoekers kennis omtrent andere functies in het bedrijf, maar eveneens zijn eigen functie niet kon toelichten. Zo werd vastgesteld dat hij niet wist in welke maand hij begon te werken, wie verantwoordelijk was voor de rekrutering van nieuw personeel (zoals verzoeker) en of er een onderzoek naar hem voorafgaand aan de aanwerving gebeurde.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers onwetendheid omtrent het bedrijf geenszins vertrouwelijke informatie betreft of informatie waarmee het bedrijf discreet zou moeten omspringen, zeker niet ten aanzien van haar medewerkers. Zo wist verzoeker niet of zijn bedrijf nog elders in Afghanistan kantoren had, of het een internationale organisatie was, of het bedrijf naast het veilig vervoeren van buitenlanders nog andere opdrachten uitvoerde, kende hij niet de naam van zijn eigen sectie, noch kon hij een andere sectie benoemen. Van het bedrijf LBG, waar zijn bedrijf mee samenwerkte en waar hij Amerikanen naar vervoerde, wist hij niet waar deze afkorting voor stond, of welke projecten dit bedrijf had. Evenmin wist hij iets toe te lichten over de activiteiten van het andere personeel in zijn bedrijf. Verzoeker beweerde, naast Kabul, ook buitenlanders te hebben gebracht naar hun basissen in Takhar en Badakhshan, maar kende deze basissen niet bij naam, hoewel hij er zelf af en toe verbleven zou hebben. Evenmin kon hij enige informatie geven over de buitenlanders die hij vervoerde.

Verzoeker beperkt zich tot het minimaliseren van zijn functie en rol ter verantwoording voor dit toch opvallende gebrek aan kennis. Zoals hoger reeds gesteld, gaat het hierbij om algemene informatie omtrent de uitoefening van zijn functie als chauffeur en de onmiddellijke omgeving waarin hij deze functie uitoefende, alsook de directe contacten die hij had, zodat in alle redelijkheid kan verwacht worden dat verzoeker hieromtrent toelichting zou kunnen verschaffen. Bovendien betreft het hier slechts een eerste motief, dat dient te worden samengelezen met de overige motieven van de bestreden beslissing.

Ook wordt het erg verwonderlijk geacht dat verzoeker, als chauffeur van beveiligde transporten, niet enkel geen toelichting kon verschaffen over gebeurlijke incidenten bij deze transporten, maar evenmin niet wist wat hij moest doen bij een aanval of een crisissituatie. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt duidelijk dat voertuigen met buitenlanders een potentieel doelwit vormen voor de taliban, zodat de Raad het inderdaad volkomen ongeloofwaardig acht dat verzoeker geen enkele training of opleiding zou hebben gekregen, met betrekking tot wat, als veiligheidschauffeur, de essentie van zijn job was. Het postfactum verwijzen naar geheugen- en concentratieproblemen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ook over zijn problemen met de taliban kon verzoeker geen enkele duidelijkheid verschaffen. Uit de gehoorverslagen in het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker opmerkingen maakte in verband met geheugen- of concentratieproblemen waardoor hij problemen had om de gebeurtenissen in de tijd te situeren, evenmin legt hij hier enig medische attestatie van voor. Ook

op het einde van het gehoor, wanneer gevraagd werd of hij nog opmerkingen had, maakte verzoeker hier geen gewag van. De Raad is dan ook van oordeel dat de onwetendheden terecht werden vastgesteld en bevestigd deze.

Bovendien weerlegt verzoeker hiermee niet de ongerijmdheden die in zijn relaas werden vastgesteld. Waarom de vier -onbekende- mannen verzoeker nog bedenktijd gunden nadat hij hun voorstellen reeds geweigerd had, kon verzoeker niet uitleggen. Hoewel de mannen naar zijn vader gingen, kon verzoeker niet zeggen hoe deze mannen, die hij noch zijn vader ooit gezien hadden, zijn adres kenden. Ook gingen zij telkens gewoon weer weg, zonder verdere acties te ondernemen. Verzoeker verklaarde dat hij de enige van de 32 chauffeurs was die met deze problemen geconfronteerd werd. Hij wistte dit aan het feit dat hij als enige naar andere provincies uitreed, terwijl de anderen in Kabul bleven. Dit strookt echter niet met zijn eerdere verklaringen dat HART bij een opdracht steeds een viertal auto's uitstuurde naar andere regio's. Ook geeft hij met deze verklaring impliciet toe dat personen met dezelfde functie die in Kabul bleven, geen gevaar liepen. Het wordt dan ook terecht onduidelijk geacht waarom verzoeker niet eveneens in Kabul kon blijven.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het contract dat hij neerlegde wel degelijk een origineel is, is de Raad van oordeel, op zicht van dit stuk, dat het hier wel degelijk een kleurenkopie betreft, zodat deze niet als bewijskrachtig wordt geacht en dient ondersteund te worden door bewijskrachtige verklaringen, wat te dezen niet het geval is. Daarbij komt dat uit de stukken van het administratief dossier (stuk 15, Landeninformatie, *COI Focus, Afghanistan: corruptie en valse documenten*) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, mede gelet op het feit dat Afghaanse documenten via corruptie gemakkelijk kunnen worden verkregen.

Verzoeker beperkt zich tot het louter tegenspreken en minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad is om hogerstaande redenen echter van oordeel dat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, wel degelijk draagkrachtig zijn en bevestigt aldus deze motieven.

Gelet, op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat verzoekers verklaringen niet als geloofwaardig worden aangenomen, kunnen deze elementen evenmin nuttig worden aangewend bij het vaststellen van het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker met betrekking tot de artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet aanvoert dat de term *binnenlands gewapend conflict*, zoals gepreciseerd door het Hof van Justitie in zijn arrest C-285/12 van 30 januari 2014, moet worden geïnterpreteerd volgens zijn gewone betekenis in niet volgens de definitie van het internationaal humanitair recht, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Te dezen oordeelde de commissaris-generaal dit zulks niet het geval is. De bestreden beslissing steunt op de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013. Vooreerst werd uitgebreid uiteengezet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterke regionale verschillen kent en er derhalve een concrete beoordeling moet worden gemaakt ten aanzien van verzoekers streek van herkomst, het district Hisa-i-Duwum Kohistan van de provincie Kapisa. Na grondige analyse van de beschikbare informatie, kwam de commissaris-generaal tot het besluit dat er voor burgers in Hisa-i-Duwum Kohistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict:

"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd.

20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de situatie in Kapisa erg verschillend is tussen de noordelijke en de zuidelijke districten. Uit de informatie blijkt dat in die zuidelijke districten wel sprake is van hevige AGE- en ANSF-activiteit, waarbij ook geregeld burgers het slachtoffer worden. In de noordelijke districten is van dergelijke activiteit amper sprake. Voor Hisa-i-Duwum Kohistan wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van een beperkt aantal incidenten, waarbij voornamelijk veiligheidsdiensten of overheidsfunctionarissen het doelwit waren. Op basis daarvan kan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.”

Waar verzoeker aanvoert dat de informatie waarop de bestreden beslissing steunt, verouderd is, blijkt dit geenszins uit de twee documentatienota's die in de bestreden beslissing worden aangewend, die dateren van 20 november 2013. Verzoeker citeert op p. 12-16 van zijn verzoekschrift verschillende bronnen, die echter de algemene situatie in Afghanistan betreffen en de in de COI-verslagen gemaakte analyses niet weerleggen. Waar verzoeker op p. 17 van het verzoekschrift een citaat weergeeft met betrekking tot incidenten in Najrab-district in Kapisa, alsook de districten Tagab en Alasai, wordt hiermee de veiligheidsanalyse t.a.v. Hisa-i-Duwum Kohistan evenmin weerlegd. Meer bepaald meldt het COI-Verslag-Regionale analyse dat er in Hisa-i-Duwum Kohistan slechts zeer uitzonderlijk sprake is van incidenten. Bovendien blijkt uit de COI dat de noordelijke districten, die aansluiten bij de relatief rustige Shamali-vlakte ten noorden van Kabul geen sprake is van AGE (*anti government element*) en ANSF (*Afghan National Security Forces*)-activiteit. (COI regionale analyse, p. 10) Er is inderdaad sprake van gevechten in de provincie Kapisa, maar deze situeren zich in de zuidelijke districten Nijrab en Tagzb. Over verzoekers district Hisa-i-Duwum Kohistan wordt slechts melding gemaakt van een zeldzame aanval op een politiepatrouille in mei 2013, waarbij een politieagent en de drie aanvallers stierven. Ook ontplofte een bembom die vier politiemannen doodde in augustus. Het betreft hier geïsoleerde incidenten die niet wijzen op een gewapend conflict in zijn regio waarbij de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Gelet op het feit dat verzoekers district Hisa-i-Duwum Kohistan bereikbaar is via de relatief rustige Shamali-vlakte ten noorden van Kabul (COI regionale analyse, p. 10), kan verzoekers bewering dat zijn district omgeven wordt door onveilig gebied, niet worden aangenomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het vestigingsalternatief onvoldoende werd onderzocht, stelt de Raad vast dat dit argument niet dienstig is, nu de commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat slechts rekening werd gehouden met drie van de zes criteria van UNHCR, beperkt hij zich tot een blote bewering, zonder aan te duiden met welke elementen geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van aanwezigheid van het risico op ernstige schade.

Met betrekking tot het risico op gedwongen rekrutering, brengt verzoeker geen enkel concreet element aan dat er op wijst dat hij dient te vrezen als strijder te worden opgeëist. Verzoeker beperkt zich tot een algemene verwijzing naar informatie van UNHCR. Bovendien blijkt uit de passages die verzoeker citeert dat dit risico geldt in gebieden waarover AGE's effectieve controle uitoefenen, wat zoals hoger gesteld, in verzoekers district niet het geval is.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er, wat verzoeker betreft, geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT